

Numai Dumnezeu ne scapă pe toți...

Unii oameni se lasă schimbați de împrejurări, alții preferă să schimbe ei împrejurările. „Când străbat aceștia valea plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare, și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări” (Psalmul 84.6).

Joi, 2 martie, anul 2000. O zi grea, pe care am petrecut-o aproape în întregime la tribunalul din orașul Santa Ana, California, SUA, unde sunt chemat din când în când ca să traduc pentru românii încă nedeprinși cu limba engleză. De data aceasta, românii au fost victime. Patru confrăți de-ai noștri au fost luați ostateci de un mexican. Între ei, doi oameni în vârstă, veniți în vizită, din România, să-și vadă copiii și nepoții. Veniseră pentru momente de bucurie.

Acum erau în fața instanței, ca martori ai acuzației. Necazul dăduse buzna peste ei.

Întâmplarea făcuse ca unul dintre ei, împreună cu copilul său să se afle la ușa casei unei familii de prieteni tocmai când mexicanul sărise un gard și căuta un loc în care să se ascundă de polițiștii care-l urmăreau. Sub amenințarea pistolului, musafirii fuseseră împinși cu forța în casă și obligați să se așeze pe burtă, cu fața la pământ.

Polițiștii din șase mașini au încercuit zona și i-au evacuat pe toți oamenii din casele învecinate. Toată întâmplarea a durat mai bine de șase ore, după care mexicanul s-a predat în mâinile autorităților, care-i hotărâu acum pedeapsa.

Am fost chemat să traduc pentru românii care nu înțelegeau limba engleză și nici prea bine ce se întâmpla. Ca întotdeauna în astfel de procese, procurorul era încruntat și aspru. Judecătorul era rece și distant. Acuzatul era speriat, dar îndârjit în „dreptatea” lui. Parcă plutea în aer un „vânt” de răutate și de rea credință. Reprezentantii aparatului judiciar nu aveau încredere în depoziția acuzatului. Acuzatul nu avea nici un fel de încredere în aparatul de justiție. Când ne-a venit rândul, ne-am ridicat în picioare și ne-am dus la bara martorilor. Bătrâna venită din România era

emoționată și, cumva, temătoare...

I s-a cerut să povestească tot ce s-a întâmplat, iar eu am căutat să-i traduc vorbele astfel încât să sune bine în limba oamenilor străini care o priveau cu o curioasă atenție. Am realizat, spre surprinderea mea, că am în față o femeie simplă, care a „simplificat” creștinește o situație căreia nimeni dintre cei de față nu părea să-i dea de capăt.

„Eu nu știu de ce a dat el buzna peste noi, dar cred că a avut mari necazuri de a făcut ceea ce a făcut. Era ca un câine alergat de lupii de afară. Era transpirat și înfricoșat tare. Pe noi ne-a pus să stăm o vreme cu plapuma peste cap și el se plimba de la un geam la altul ca să vadă ce fac cei de afară. După un timp a venit și ne-a tras plapuma de pe cap și ne-a zis ceva. Nu i-am înțeles vorbele, dar am înțeles că-i era teamă să nu ne sufocăm și cam avea dreptate. Ne-a pus să mergem în sufragerie și ne-a pus să stăm cu fața la pământ. Atunci am văzut că era zgâriat tare la un picior și l-am rugat să mă lase să-l spăl puțin. La început n-a vrut, dar apoi l-am convins, că și așa n-avea ce să-mi facă... eram o femeie bătrână. L-am spălat și l-am bandajat cu ce am găsit și eu pe acolo. Vedeam că-l durea tare, dar și mai mult îl nelinișteau oamenii de afară, care erau cu pistoalele și puștile îndreptate spre noi. Mi-a mulțumit frumos și ne-a lăsat să

stăm mai ca oamenii. Se frământa mult, săracul, și nu știa ce să facă. Până la urmă a vorbit cu cei de afară și s-a hotărât să deschidă ușa. Înainte să iasă, a venit cu ochii în lacrimi la mine, mi-a spus ceva în limba lui, cred că încerca să-mi mulțumească, și m-a sărutat pe frunte. L-am binecuvântat și i-am spus: «Dumnezeu să te scape, mamă.»»

Cu asta, femeia din România și-a încheiat mărturia. A vrut însă să știe dacă poate să întrebe și ea ceva. Judecătorul i-a făcut semn, delicat, să vorbească. Jurații erau și ei înduioșați și emoționați. Peste întreaga audiență plutea acum o aromă de bunăvoință blândă, neobișnuită într-un astfel de loc.

„Ce aveți de gând să faceți cu nenorocitul acesta. Poate să scape? Că tare se mai teme de cei de afară, care îl fugăreau.”

Judecătorul a răspuns că el nu poate să spună nimic, el nu „scapă” pe nimeni. Bătrâna a plecat ochii și capul în pământ, s-a șters cu batista la gură și a zis: „Bună ziua la toți! Dumnezeu să aibe milă de noi toți. Numai El ne scapă!”

Pentru câteva momente, cuvintele ei mi-au reamintit că eu eram, de fapt, un predicator și mi-am dat seama că, traducând-o pe ea, Dumnezeu mi-a dat ocazia să spun tuturor celor din sala de judecată mesajul pe care trebuiau toți să-l audă. Acel „Bună ziua” rostit de maica de la Odobești a lăsat în urmă ecoul unei remarcii transcendente: „Numai Dumnezeu ne scapă pe toți... numai Dumnezeu ne scapă.” **D.B.**

Sărbătoare în Biserica BETEL din Brad, județul Hunedoara, prilejuită de botezul în apă a 10 persoane care și-au mărturisit credința în Domnul Isus. Actul de cult a fost oficiat de pastorul Constantin Demian din Deva și de prezbiterul bisericii, Danuț Tăbîș, iar mesajul biblic a fost rostit de frații Constantin Demian, Nelu Dungă și Danil Lazăr din Deva.